

fond. Ja, naar vi skulde tye til Fremmede, naar vi skulde reise nye Laan, saa var det et meget vigtigt Spørgsmaal, hvorvidt vi i disse Aar have været istand til betydeligt at forringe Statsgælden. Nu have vi desuden denne Sag til en vis Grad i vor Haand; men vi vide ikke, hvor længe det kan vare, inden vi, istedetfor en dansk Rigsdag, have en Forsamling med en reen provindsialstænderst Character (Formanden tager til Kloffen). Jeg troer, at det vilde være aldeles frivilligt og i Utide at kaste os ind i en lidet usselig Fremtid, naar vi skulde betragte Alt, hvad der til en vis Grad kunde berøre Slesvig, som Noget, der var forbudt at røre ved; det vilde være frivilligt og strax at indrømme det, som er stillet truende for os.

Madvig: Det Væsentligste af hvad jeg vilde sige, og som foranledigede mig til at begjære Ordet, da den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) udtalte sig, er tildeels allerede antydet af Andre, men dog ikke paa en saadan Maade, at jeg derfor skulde undlade at henvise til en Betragtning, som forekommer mig at være af Bigtighed. Den ærede Rigsdagsmand antog, at det var af Bigtighed, efterat Sagen engang var bragt paa Bane, da at fremme den til første Behandling her i Thinget, for at Beboerne i Colonierne kunne faae at vide, hvorledes Meningerne vare herom; men jeg maa tillade mig at gjøre opmærksom paa, at en første Behandling i dette Thing ikke indeholder nogen gyldig Erklæring om Thingets endelige Mening, idet Sagen ved at gjenemgaae en saadan Forhandling slet ikke er bragt videre til Endelighed, end om den afvises. En endelig Afgjærelse, hvortil Colonierne kunde holde sig, vilde først være fremkommen, naar Loven havde været behandlet i begge Thing og var forelagt Hans Majestæt (Hør!); men det anseer jeg ikke for muligt, ligesom jeg ogsaa anseer dette for indrømmet af den ærede sidste Sæler trods hans Iver for at bringe Sagen, som han sagde, frem til Endelighed. Men, er dette Tillæddet, er der intet andet Middel til at undervinge den hos Mange ved Forslaget fremtalte Uro og Betænelighed end at dræbe den saasnart som muligt.

Naar man taler om denne Sag væsentlig som et finantzielt Anliggende, som om det blot her kom an paa at bevare Udgifter eller vinde Indtægter, vil jeg, selv naar Sagen betragtes fra denne Side, gjøre opmærksom paa, at Danmark bør undgaae Udseende af at besinde sig i en Forsatning, som nærmer sig til at være bankerot. Selv om Danmark vilde sælge Colonierne, skal det ikke sælge dem i et Dieblis, hvor dets Stilling er saadan, som den nu er (Hør!), og hvor dets Credit kan være underkastet Tvivl. Ikke engang en privat Mand, der havde en Eiendom at sælge, hvilken man før havde været vant til at tillægge en stor Verdi, vilde bære sig saaledes ad; han vilde tværtimod undlade at bringe den paa Markedet i et Dieblis, hvor selve Tilbudet til Salg kunde give ham Udseende af at være banquerot, og det ikke blot paa Penge men ogsaa paa Midler til at styre Eiendommen, og hjælpe sig; thi ogsaa dertil hentydede den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning). Naar den ærede Proponent, som sidst havde Ordet, ganske directe hentydede til, at man ved Salget af de vestindiske Colonier skulde skaffe sig Midler til at imødegaae de extraordinære Udgifter, der kunde forestaae, og derved ogsaa til at have vor Credit med Hensyn til tilkommende Statslaan, saa troer jeg, at det vilde være en meget tvivlsom Indskydelse, der kunde udøves paa Danmarks Credit; og navnlig paa Danmarks Credit med Hensyn til Forsøg paa Laan i den nærmeste Fremtid, om vi nu udbøde de vestindiske Colonier til Salg. Jeg troer, at Sagen er af en saa betænelig og indgribende Beskaffenhed, og at den staaer i et saadant Forhold til hele Landets Stilling, at jeg maa ansee det som i høieste Grad ubetimeligt, at denne Sag er bleven bragt frem paa en Tid, hvor man, om man end muligviis har tænkt sig, at den kunde blive færdig, dog ikke havde Visshed for, at den vilde blive bragt til endelig Afgjærelse (Tscherning: Maa jeg bede om Ordet!); Jespersen: Lovforslaget er bragt frem den 11te December!). Ja, jeg troer, at selv den 11te December, uagtet det er en Terminsdag, var en altfor sildig Dag til at bringe denne Sag paa Bane. Sagen er af en saadan Bigtighed, at den i ethvert